

"Не турбуйтеся, "отче" — сказав князь "ми самі, лиш мій приятель, господин Степаиов э з нами. Але він наш — з усьмішкою додав князь.

Відтак впровадив він гостя до чудової ідальні, де Распутін стрінув ся, та познакомив ся з Павлом Степановим.

На столі стояли дві фляшки вина. Одна спрепарована з так сильною отруєю, що годину перед тим пес згинув в кілька хвилин.

Представивши Степанова Распутінови, казав князь:

"Наша дама ще не прийшла. Я буду ждати на неї при дверях, аби не турбувати моїх льокаїв.

Распутін лишив ся з Степановим, який весело проходжував ся по ідальні. Почали они розмову про спиритуалізм. Степанов здавалось дуже інтересував ся тим. Коли Распутін завважав гарний образ на стіні і почав ему приглядатись, Степанов наляв дві чарки вина.

Оба они підойняли пугарики і випили. В срібній вазі були сухарі. Распутін закусив.

Але на здивованє Степанова сильна отруя не ділала. Чи брудний монах справді був під охороною якої висшої сили? Степаиов був певний, що Распутін сейчас попаде в агонію. А то противно, Распутін сидів собі преспокійно, та почав допитувати ся про жінчину з якою він мав стрітити ся.

Нараз Распутін трохи поблід, та сказав: "Цікаво! Я чую ся щось недобре!"

Він встав знов, перейшов здовж кімнатою і здержав ся перед хрестом, гарно прикрашеним дорогими жемчугами.

Степанов встав також і підступаючи за Распутіном дивував ся, що той каналія випив таку сильну трутину і ще го-ден заінтересуватись будь чим і говорити якби нічого не зайшло.

Князь Юссулов і прочі ожидали в горішній кімнаті, що ось-ось Степанов дасть знати, що Распутін вже не жиє. Кожде здержувало в собі віддих. Перед нами лиш одно питанє, що дієсь на долині? А надслухуючи они все ще чули, що оба му-щини розмовляють.

"Ах! Той біль проминув!" — завважав Распутін.